

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ ελτε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Διάς, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποῦχε ξεκαθαλικένη. Πίσω ἀπ' τ' ἄλογο του ἦταν δεμένος γερά, μὲ αὐχίνι, ἕνας ἀμορφὸς βγχοζ.

— Χίλιοι διαβόλοι! οὐφίαζε ὁ Διάς, μόλις ἔτριξε μὰ ματιὰ στὸν αἰχμαλωτὸ του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ δὸν 'Εστεβάν.

— 'Ο κόκκινος αὐτὸς διάβολος εἶνε γεραρός!

— Νεκρός;

— Ναί. Τὸν εἶχα δέσει πίσω ἀπ' τ' ἄλογο μου καὶ κομματιάστρε καθὼς ἔτρεχα. Τί ἀτυχία!...

— Ἐλάτε στὴ σπηρὴ μου, Διάς, τοῦ εἶτε ὁ δὸν 'Εστεβάν. Ἐγὼ νὰ σὰς μιλῶ καὶ πολὺ σοβαρῶ. Μὰς ἐπρόδωσαν!...



'Ο Διάς παραξένετο.

Συγκράτησε ὠστόσο τὴν περιέργειά του κα' ἀκολούθησε τὸν Ἰσπανὸ εὐπατριδῆ.

Μόλις μῆκαν στὴ σπηρὴ, ὁ δὸν 'Εστεβάν τοῦ εἶτε καὶ πάλι:

— Μὰς ἐπρόδωσαν!... 'Ο Κοιχίλλος, τὸν ὁποῖο νομίζατε γεραρό, δὲν σκοτώθηκε στὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς Ἴνδοις.

— *Ὁχι δά!

— Τὸν εἶδα νὰ πέφτῃ, μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τέχνασμα.

'Εβράξα στὰ πτώματα καὶ δὲν βρέκα πουθενὰ τὸ κοιχίλλι του...

— Εἶνε ἀπίστευτὸ, εἶτε ὁ Διάς.

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε γεμάτος ὄργη:

— *Α, τὸν ἀγορεῖο! Νὰ μὴν ξέρω νὰ τοῦ θριαμβίσω τὸ κρανίον... Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ γίνῃ;

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως γὰ τὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ, εἶτε ὁ δὸν 'Εστεβάν.

— Ἀπὸ τὴ σπηρῆ;

— Ναί, Δυστάξιε μῆπος;

— Ἐγὼ νὰ διστάσω; Θάτρεφτα καὶ στὴ φωτιά ἀκόμα, ἀντὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶν' ἀνάγκη νὰ φύγουμε, θὰ φύγουμε ἀμέσως.

— Πρέπει νὰ φύγουμε, Διάς. Πρέπει νὰ προλάβουμε τὸν ἀχρεῖο Κοιχίλλο, ὁ ὁποῖος εἶν' ἰσχυρότερος ν' ἀρπάξῃ διὰ τὸ χρυσάφι, γὰ τὸ ὁποῖο ὑποβλήθηκαμ σὲ τόσες θυσίες. Πρέπει νὰ τὸν προφτάσουμε καὶ νὰ τὸν τιμωρήσουμε σκληρὰ.

— Θὰ τὸν δέσω σ' ἕνα δέντρο καὶ θὰ τὸν ἀρῆσω ἐκεῖ νὰ τὸν γάνῃ ἡ τίγρη.

— Τοῦ ἀξίζει τοῦ ἀθλοῦ.

— Κι' ὁ Γουαϊφὲρ τί ἔγινε; 'Ο δυστυχῆς αὐτὸς δὲν φάνηκε ἀκόμα. Φοβοῦμαι πολὺ μῆπος...

— Μῆπος τὸν ἔπαισαν οἱ Ἴνδοι;

— Ἀκριβῶς.

— Δυστυχῶς ἔτσι φαίνεται πὸς συνέβη. Φτωχὲ Γουαϊφὲρ!...

*Ἄς μὴ γίνουμε γεραροὺ ὠστόσο. Εἰδοποιήσε τὸ Βαράγια καὶ τὸν 'Ορόκη διὰ τὴν θάρσιν μισῶν. Καὶ συγχρόνως πὲς στοὺς ἀνθρώπους μας νάχουν τὰ μάτια τους τέσσερα ὅσα νὰ ξεναγυρῶσουμε. Ἄς μὴ ξεχνᾶν πὸς οἱ Ἴνδοι δὲν βρίζονται μακριὰ. Τὸ παρασκευαζὸ λάθος, ἡ παρασκευὴ ἀπερισκεψία, θὰ τοὺς στοιχίσῃ ἀκριβῶς.

'Ο Πέτρος Διάς ἔφυγε γὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴς ὁδηγίες τοῦ δὸν 'Εστεβάν. Μόνος τώρα ὁ Ἰσπανὸς εὐπατριδῆς ἔτριξε ἕνα βλέμμα μακριὰ πρὸς τὰ ἀμυγδαλιώδη ὄρη, ποὺ μόλις φαινότανσαν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ. Ἐκεῖ κάτω, μέσα στὴν ἔρημο, πέρα ἀπ' τὴ ζούγκλα, βρισκόταν ἡ Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ... Θάφταναν ὡς ἐκεῖ ζωντανὰ; Δὲν θὰ τοὺς προλάβαν ὁ Κοιχίλλος; Ὁ ἀποχτοῦσαν ὅλο ἐνεῖνο τὸ χρυσάφι ἐπὶ τέλους;

'Ο δὸν 'Εστεβάν θυμωτὰν ἀρεκετὰ καλὰ τὸ μέρος ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε περὶ ὁ Κοιχίλλος κα' ἀπὸ τὸ σχέδιον τοῦ Μάρκου Ἀρελλάνου ποὺ τοῦ εἶχε δεῖξει. Ἐλλοις λοιπὸν πὸς θάβρωσκε εὐκολὰ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ παραμυθῆνιος ἐνεῖνος θησαυρός. Ναί, θὰ τὸ εὗρσκει, μὲ κάθε κίνδυνον...

*Ἐνα στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη του καὶ πλάγιασε σὰν τὸν

ἔσχατο τῶν συντρόφων του κατάχαμα στὴ γῆ.

— Ἄς κοιμηθῶ καμμιὰ ὥρα, ψιθύρισε, ὅσο νὰ τοιαστῇ ὁ Διάς. Ἡ μάχη μ' ἔχει κουράσει καὶ πρέπει νὰ συνέλθω κάπως...

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΙΝΔΟΙ

Καρὸς τῶρα νὰ ξεναγυρῶσουμε στοὺς τρεῖς φίλους μας, τοὺς ὁποῖους ἀρῆσαμε στὸ νησάκι τοῦ ποταμοῦ, στὸ Βουαροζέ, τὸν Πέπε καὶ τὸν Φάβιο.

Ἡ ὥρα εἶνε τέσσερες τὸ ἀπόγευμα.

'Ο Φάβιος κομμάτια ξεπλωμένους πλάι στοὺς διὸ συντρόφους του. Οἱ διὸ κινήγοι, ξεπλωμένοι ἐπίσης πλάι - πλάι, συνομιλοῦν μὲ σιγανὴ φωνή.

— Λοιπὸν, Πέπε; ρωτᾷτε ὁ Βουαροζέ.

— Λοιπὸν, ἀπαντᾷτε ὁ Πέπε, τὸ σχέδιόν μας εἶνε περὶ κανονισμένο. Θὰ δοθησοῦμε τὸ Φάβιο νὰ πάρῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς Κοιλὰδος τοῦ Χρυσοῦ, θὰ τὸν βοηθήσομε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δολοφόνον τῆς μητέρας του καὶ τοῦ θετοῦ του πατέρα καὶ κατόπιν...

*Ἄξαρνα ὅμως ὁ Βουαροζέ τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶτε:

— Κύτταξε ἐκεῖ!

'Ο Πέπες γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ συντρόφος του καὶ εἶδε ἕνα ὑπερποχὸ ἐλάφι νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ ποτάμι μ' ἄλη τοῦ τῆ γρηγοράδα.

— Κάποιος κινήγαί τὸ ὄρωαῖο αὐτὸ ζῶο, ψιθύρισε.

— Αὐτὸ λέω κα' ἐγὼ, εἶτε ὁ Βουαροζέ. Μὰ ποῖος; Θηρία ἢ ἀνθρώποι; Ὁστόσο τὸ θέαμα εἶνε θαυμασιόν. Δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ ὁ Φάβιος. Θὰ τὸν ξεπνήσω.

Πράγματι ἐκίνησε ἐλαφρὰ τὸν κοιμώμενον νεόν, ὁ ὁποῖος ξεπνήσε ἀμέσως.

— Κύτταξε, παιδί μου, τοῦ εἶτε ὁ Βουαροζέ. Τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιον ἀπ' τὰ ὠραιότερα τῆς ζούγκλας, μὰ εἶνε ἀρεκετὰ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ σὲ ξύπνησα, γὰ νὰ μὴ τὸ στερεθῆς.

— Ἐνα ἐλάφι τρέχει πρὸς τὸ ποτάμι, σὰν φρενιασμένον, εἶπε ὁ Φάβιος. Φτερουγίζει, θαρροεῖ, τόσο γοργὰ φεύγει!... Μὰ ποῖος νὰ τὸ κινήγῃ;

— Ἀγορίμα, εἶτε ὁ Πέπε.

— Ἄνκο! συμπλήρωσε ὁ Βουαροζέ.

Πραγματικῶς πίσω ἀπ' τὸ ἐλάφι φάνηκε τώρα ἕνα κοπάδι πεινασμένων λύκων. Ἐτρεχαν κα' αὐτοὶ ὅσο γρήγορα μπορούσαν, μὲ τὴς γλώσσες ἔξω.

Τὸ θέαμα ἦταν ἐνδιαφέρον καὶ ἀγωνιώδες.

— Θὰ τὸ προφτάσῃ... Τὸ πρόφτασαν! φώναξε ὁ Φάβιος μὴ ξεκολλώντας τὰ μάτια του ἀπ' τὸ ἐλάφι.

Κι' ἀλήθεια, οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς λύκους, ἔκαναν μὰ γοργὴ κινήγαί τὴν κίνησι καὶ βγήκαν μετὰξὺ τοῦ ἐλαφιοῦ καὶ τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ ἐλάφι βρόθθηκε ἔτσι περικυκλωμένον ἀπ' τὰ πειναλιὰ ἀγορίμα, τὰ ὁποῖα προχωροῦσαν τώρα σιγὰ κατεπάνω του, στενεύοντας τὸν κύκλο ποὺ τὸ περιζῶνε ἀπὸ παντοῦ.

— Θὰ τὸ κατασπαράξουν! εἶτε μὲ λυπημένη φωνὴ ὁ Φάβιος.

— Ὁχι δά καὶ τόσο εὐκολὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Βουαροζέ. Ἐνα ἐλάφι εἶν' ἀρεκετὰ δυνατὸ καὶ μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' ὀλόκληρον κοπάδι λύκων. Κάθε χτύπημα καὶ νὰ κερᾶται τοῦ ξεκοιλιάζει καὶ σκοτώνει.

Δὲν εἶχε ἀδικῶ ὁ γηραιὸς κινήγος λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ. Τὸ ἐλάφι μόλις εἶδε τοὺς λύκους νὰ ζυγώνουν ἀπὸ παντοῦ κοντὰ του, ἔκανε ἕνα τεράστιον πήδημα γὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω τους καὶ νὰ φύγῃ. Δὲν ὑπόρθε ὅμως γὰ τοὺς πηδησθῆνους κα' ἔπεσε ἀνάμεσα τους. Ἀγορίμα καὶ λυσσαλιὰ πάλῃ σινηρήθη τότε. Χτυπώντας δεξιά κα' ἀριστερὰ μὲ τὰ κέρατά του, τὸ ἐλάφι ξεκοιλιάσε τρεῖς—τέσσερες λύκους κα' ἀνοῖξε δρόμον γὰ νὰ φύγῃ, ἀν καὶ ἦταν καταματωμένον καὶ γεμάτον πληγῆς ἀπ' τὰ δόντια τῶν θηρίων ποὺ τὸ τριγύριζαν. Ἐνας λύκος κατέτρωγε ἤδη τὸ δεξιὸν του μοῦτι, ἕνας ἄλλος εἶχε ἀρπαχτεῖ μὲ δόντια καὶ νύχια ἀπ' τὸ λαμὸν του!...

Μὰ τὸ φρενιασμένον ζῶο τίναξε καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο μακριὰ καὶ ὤρμησε καὶ πάλιν ἀκράτητο πρὸς τὸ ποτάμι.



Οἱ δύο ἱππεῖς ξεκίνησαν καλπάζοντας.

Οι λύκοι έστρεξαν ξοπίσω του ουδολιάζοντα.
Τό έλάφι όμως έφτασε στην όχθη του ποταμού και πήδησε στο νερό. Έξ-εφτά λύκοι πήδησαν κι' αυτό ξοπίσω του. Οι άλλοι έμειναν στην όχθη, περιμένοντας τό τέλος του δραματικού αυτού κινή-γητου.

Τό έλάφι κολυμπούσε φουρομανώντας πρὸς τό νησί, στο όποιο βρισκόταν οί κνηφοί. Είχε φτάσει πειά σ' αυτό σέ κακό χάλι, όταν έξαφνα οί λύκοι πὸς βρισκόταν στην αντίθετη όχθη, άφησαν ένα ουδολιαχτό τρόμου κι' άρχισαν να φεύγουν. Οί σύντροφοί τους πὸν είχαν πέσει στο ποτάμι, κινήγοντας τό έλάφι, έκαναν τό ίδιο. Τι συνέβαινε λοιπόν; Τι ήταν εκείνο πὸν τους τρόμαζε;

— Λιάβολο! Τι τρέχει; μουρμούρισε ο Πέτες.
— Χαμηλώστε!... Χαμηλώστε, γιά όνομα του Θεού! ψθύρισε ο Βουαρζέ. Κρηγίτητε πίσω απ' τά χόρτα. Έρχονται οί 'Ινδοί!...

Πραγματικῶς, στο βάθος τῆς πεδιάδος φάνηκαν νύχωνται κωλύ-πάζοντας πάνω στα περιφρανα αλογά τους, σωστοί κένταυροι, περί τους είκοσι 'Ινδοί.

Κινήγοντας κι' αυτοί, όπως και οί λύκοι, όχι όμως έλάφια, άλλα άγρια άλογα, κουνώντας πάνω απ' τά κεφάλια τους τις αχμηρές, μακρούς λόγχες τους, δερμάτινους γερούς βρόγγχους και ουδολιάζοντας σάν θηρία...

Ο Πέτες γύρισε κι' εκύτταξε λοξά τὸν Βουαρζέ. Και γιά πρώτη φορά τὸν είδε τὸν άρκομητο κνηγό ταραγμένο.

Τι είχε λοιπόν ο Βουαρζέ κι' άνησυχούσε;

Φοβόταν, όχι βέβαια γιά τὸν φαυτό του. Μόνος του δά μπορούσε να μετρηθῆ με έκατοντάδες 'Ινδών. Μά τῆ φορά αὐτή είχε μαζί του τὸν Φάβιο κι' έστρεψε ἡ ψυχῆ του γιά τὸν νεό πὸν έλάτρευε σάν παιδί του.

Όπως είπαμε καί παραπάνω, ήταν από γεμια άκόμια. Τῆ νύχτα τῆς ἡμέρας αὐτῆς έγινε ἡ αματηρή σμύκλωση μεταξύ 'Ινδών και χρυσοθηρών, πὸν διηγήθηζαμε προηγου-μένως.

Ήταν λοιπόν τὸρα ἡ ώρα πὸν ο δὸν Έ-στεβάν είχε στείλει τὸν Γουαίφερ νά δῆ τί έγινε ο Κουζιλός και γιὰτί άργούσε.

Άς έχει απ' όφιν του ο άναγούστης τις λεπτομέρειες αὐτές, γιά νά καταλάβῆ καλύτερα τά γεγονότα...

Τό θέαμα τὸν 'Ινδὸν ἱππέων ήταν μεγα-λοπρεπές. Ποτέ άνθρωποι δέν καθάλλησαν με τόση τέχνη τ' αλογά τους. Καλλιάζοντας άδοταχῶς οί 'Ερυθρόδερμοι, έκαναν πάνω στο ζῶα τους άφάνταστες άκροβασίες. Οί βρόγγχοι τους σφύριζαν σὸν αέρα, πάνω απ' τά κεφάλια τὸν άγρίων αλόγων πὸν κινή-γούσαν. Ο αέρας άνηχούσε από άγρια χλι-μντρίσματα και κραγγές θριάμβου.

Πὸ μακρὰ άκουγόντουσαν τὰ ουδολια-χτά τὸν λύκων πὸν ξανάξαν ξετροπώσει τό πληγωμένο έλάφι και είχαν ριχτεί ξοπίσω του...

Μεταξύ τὸν 'Ινδὸν και τῆς όχθης τοῦ πο-ταμού ἡ άπόσταση ήταν άρκετή. Με τῆ κοιλία ξεπλωμένοι στο χῶμα, οί δυὸ κνη-φοί κι' ο Φάβιος παρακολουθούσαν με θαυ-μασμό, μά και μ' άνησυχία τό κνηγί τὸν 'Ινδὸν.

Έξαφνα, τῆ στιγμή αὐτή, ένας νεός ἱπ-πεύς πρόβαλε καλαζόντας πίσω από τά δέν-τρα. Δέν ήταν 'Ινδός αὐτός. Ήταν ένας λευκός.

Οί 'Ινδοί τὸν είδαν άμέσως και χωρίς νά χάσουν καιρό, άράϊωσαν μεταξύ τους και τὸκοψαν τό δρόμο πρὸς τό δάσος.

Ο δυστυχημένος ἱππέυς, μόλις κατάλαβε τό πάθμιά του, χτύπησε με λύσσα τ' αλόγο του κι' εκάλπασε γιά νά ξεφύγῆ. Μά ἡ φυγή ήταν πειά άδύνατος. Παντοῦ γύρω του, σ' άρκετῆ άπόσταση, εκάλπάζαν οί 'Ινδοί, έτοιμοι νά τὸν άπιτεθοῦν, κραγγάζοντας άγρια και δείχνοντάς του τις λόγγες των.

Μόνος ο δρόμος πρὸς τό ποτάμι ήταν άνοιχτός. Και πρὸς τά εκεί εκάλπασε, τρελλός από τῆν ταραχῆ του, ο λευκός καθάλλάρης.

Οί δυὸ κνηφοί έννοιωσαν τῆν καρδιά τους νά σφίγγεται. Ο άι-χος λευκός ήταν χαμένος.

— Πρέπει νά τὸν ύπεραποπθοῦμε, ψθύρισε ο Φάβιος. Θα τὸν ά-φήσουμε νά τὸν θανατώσουν οί 'Ινδοί, μπρὸς στα μάτια μας; Είνε ἴ-σως απ' τὸν άνθρωπὸν τὸν δὸν Έστεβάν, μά τί σημαίνει; Είν' ένας λευκός, ένας δμοιός μας.

Ο Βουαρζέ όμως δέν είχε τῆν ἴδια γνώμη. Γιατί, όπως είπαμε και παραπάνω, ποθοῦσε ν' άπορήνῆ τῆ σύγκρουση με τὸν 'Ινδὸν, χά-ριν τοῦ Φαβίου. Καλύτερο λοιπόν ήταν νά μῆ φανερωθοῦν ὡς πὸν νά φύγουν οί 'Ινδοί.

Στό μεταξύ αὐτό, ο λευκός εκάλπασε, ὄσο πὸν γρήγορα μπορούσε, πρὸς τό ποτάμι. Μά κι' οί 'Ινδοί είχαν ριχτεί ξοπίσω του αλλάζον-τας σάν δαίμονες. Διαρκῶς δέ κέρδιζαν δρόμο και τὸν πληοταίναν. Τέ-λος, ένας βρόγγχος σφύριξε σὸν αέρα, κολυουριάστηκε γύρω στο λαι-μό τοῦ λευκοῦ, τὸν έσφιξε δυνατά και τὸν κήλησε κάτω απ' τ' ὄλο-γό του!...

Νέοι ἀλλαγμοί και κραγγές θριάμβου ἀντίτησαν.

— Ο Φάβιος έσφιξε τις γροθίες του.
— Θα τὸν σκοτώσουν! ψθύρισε.
— Μακάρι, άπάντησε ο Βουαρζέ.
— Γιατί τό λέτε αὐτό, φίλε μου;
— Γιατί είνε προτιμότερο νά σέ σκοτώσουν οί 'Ερυθρόδερμοι, δ-ταν πέσει στο νύχια τους, παρά νά σε βασανίσουν. Ά, τὸς σκό-λους!... Είνε άφθαστοι στο ζήτημα τὸν βασανιστηρίων...

Στό μεταξύ αὐτό, οί 'Ινδοί είχαν ριχτεί πάνω σὸν αιχμάλωτό τους σάν άγρια θηρία. Τοῦ έβγαλαν τὸν βρόγχο απ' τό λαιμό, τὸν περι-κινώσανε και τὸν κότταξαν, γεμάτοι λύσσα και μανία.

Κατόπιν άρχισαν νά σιγνενοοῦνται, καγγάζοντας άγρια, γιά τό μαρτύριο, στο όποιο θα τὸν ὑπέβαλαν.

Ο δυστυχὸς λευκός τά είχε χαμένα.

Δέν τὸν μινε πειά χαμιά έλλίδα σωτηρίας.

Ένώ οί 'Ινδοί σιγνενοοῦντο, ο άρχηγός τους, ένας ψηλός κι' ά-παίσιος πολεμιστής, με μαῦρα φτερά στα μαλλιά, έφυγε άποτόμω από κοντά τους, ληίσιασε στην όχθη τοῦ ποταμοῦ κι' άρχισε νά κωττάζῆ με προσοχῆ τῆν ἄμμο.

— Ά, τὸν άρχείο! μούγγρισε ο Βουαρζέ. Ά, τό σκού!...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Φάβιος.

— Κάτι, όχι και τόσο ευχάριστο, παιδί μου. Ο σατανάς αὐτός ά-κακάλησε, καθώς φαίνεται, τό ἴχνη και, έχει μωρίσει πὸς βρισκό-μαστε εδῶ.

— Είσατε βέβαιος γι' αὐτό;
— Ξέρω καλά τους 'Ερυθρόδερμους.

Βλέπουν τῆν πατησιά τοῦ ανθρώπου, εκεί πὸν ένας λευκός δέν βλέπει τίποτε άποαὐτός. Είνε άφάνταστα πονηροί. Κα-θόλου περιεργο μάλιστα νά είνε πληρο-φορημένοι πὸς βρισκόμαστε εδῶ, απ' τῆν ώρα πὸν ἤρθαμε. Ίσως νά μῆς πα-ρακολούθησε κανένας κατσκοπός τους. Και τὸρα, ο διάβολός αὐτός κωττάζει νά δῆ αν βρισκόμαστε εδῶ ἡ φύγαμε.

— Και τι δά κάνουμε αν δέν άπομα-κρυνθοῦν από τῆν όχθη;

— Δέν θα πάσουμε βέβαια κωβέντα μαζί τους. Θα μιλῆσουν γιά μῆς τά του-φεία μας, αν κάνουν νά περάσουν τό ποτάμι.

Τῆ στιγμή αὐτή ένας άγριός και θη-ρωδῆς ἀλλάγαμος άκούστηκε από τό μέρος πὸν βρισκόταν οί 'Ινδοί πλ-ημισται τὸν αιχμάλωτο.

— Οδολιάζοντὰ τσαζάλια! μουρμού-ρισε ο Πέτες.

— Απόδειξτε πὸς βρήκαν κάποιον σα-τανικό βασανιστήριο γιά τὸν δυστυχο τὸν αιχμάλωτό τους, εξήγησε ο Βουαρζέ.

Πραγματικῶς κάτι τό τρομερό έτρό-κειτο νά συμβῆ.

Ο άρχηγός τὸν 'Ινδὸν ξαναγύρισε κοντά στοῦς πολεμιστάς του, άφού έρ-ριξε ένα άγριο βλέμμα πρὸς τό νησί.

— Τι προκειται νά κάνω; ρώτησε περίεργα ο Φάβιος.

— Τὸρα δά δοῦτε, άπάντησε ο Πέ-τες. Πάντως οί διαβολοῖνδοί αὐτοί έ-τομαζόν κάποια άτιμία.

— Μῆς έτοιμάζουν, πὸς καλύτερα, εί-πε ο Βουαρζέ. Γιατί νομίζω πὸς πρὶν βασανίσουν τὸν αιχμάλωτό τους, θα θε-λήσουν νά κανονίσουν τις δουλειές τους μαζί μας.

— Μῆς μωρίστηκαν λοιπόν; ρώτησε

μ' εκπληξῆ ο Φάβιος.

— Άλλά οί δυὸ κνηφοί δέν πρόφτασαν νά τοῦ δώσουν άπόκριση.

Ο άρχηγός τὸν 'Ινδὸν είνε μερικά λόγια στοῦς πολεμιστάς του, τὸς σύστησε νά μῆν έγγίσειν τὸν αιχμάλωτο πρὶν τοῦς διατάξει ο ἱ-διος, έστειλε πέντε απ' αὐτοῦς στο κεντρικό στρατότεδο τὸν 'Ερυθρό-δερμον, πὸν έτοιμάζοντο γιά τῆν επίθεσι εναντιον τῆς κατασηνω-σεως τοῦ δὸν Έστεβάν, και κατόπιν ξαναλήσιασε στην όχθη τοῦ πο-ταμοῦ. Στάθηκε εκεί περήφανα, έβλεπε τις φουγῆς του δεξιά κι' ά-ριστερά στο στόμα του, γιά ν' άκουστῆ ἡ φωνή του, και φώναζε:

— Τό Μαῦρο Πουλί τὸν δασὸν κι' οί σύντροφοί του ξεφρον πὸς στο νησί βρισκονται λεικοί πολεμιστά. Τό Μαῦρο Πουλί ξεφρε πὸς οί λεικοί πολεμισται τῆς 'Αρχιου δέν είνε έχθροί τὸν 'Ερυθρόδερμων. Τοῦς καλεῖ λοιπόν νά φανερωθοῦν.

— Τι ν' άπαντήσω σ' αὐτὸν τὸν σκού; ρώτησε σιγά ο Βουαρζέ τὸν Πέτε.

— Τίποτα, άπάντησε ξεηρό ο Πέτες.

Τό Μαῦρο Πουλί περίμενε λίγο και ξαναφώναξε:

— Ο αέτός μορεῖ νά κνήγῆ σὸν αέρα τά ἴχνη του. Τό ψάρι δέν άφρινε χνάρια κολυμπώντας στα νερά τὸν ποταμῶν. Ο λευκός όμως δέν είνε οὔτε αέτός, οὔτε ψάρι, κι' οί 'Ινδοί είδαν πάνω στην ἄμμο τό ἴχνη του και ξεφρον πὸν βρισκεται...

(Ακολουθεῖ)



— Περιμένο τῆν άπάντησί σας, φώναξε ο άρχηγός τὸν 'Ινδὸν σὸνς τρεῖς σύντροφοῦς.